

Arrest

nr. 45 269 van 23 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. GUEDENS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 juni 2009 het Rijk binnen en diende op 30 juni 2009 een asielaanvraag in. Op 24 februari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Ugandees staatsburger van Muganda origine te zijn afkomstig van Kirasi, Mpigi district. U hebt uw land van herkomst verlaten omwille van uw lesbische geaardheid. U had tijdens uw schooljaren meerdere relaties met meisjes. U beëindigde in december 2001 uw secundaire studies en u ging als huismeid werken bij de familie Mutagamba in Mpanga. In 2005 waren er geruchten in het dorp dat u vriendinnen had en lesbische was. U had in Mpanga flirts met andere meisjes uit de buurt. De vrouw van Mutagamba beviel in juli 2005 van een zoon, maar het kind overleed. U werd geslagen en aangeduid als de oorzaak van de dood van de baby. U verliet Mpanga en u keerde terug naar Kirasi.

U opende er een voedingswinkel en had seks met uw vrouwelijke klanten. U kocht soms juwelen of kledij voor deze meisjes in ruil voor seks. Een van de meisjes was Olivia Kasoma waarmee u na een tijdje een vaste relatie begon. Op 6 september 2008 werden u en Olivia in haar huis betrappt door haar vader. Olivia's vader was furieus. Jullie kleedden jullie aan en u werd door Olivia's vader het huis uitgezet. U werd erg geslagen. De dorpelingen kwamen toegelopen en vroegen wat er was gebeurd. Olivia's vader antwoordde dat hij u met zijn dochter had betrappt. Uw winkel werd in brand gestoken. De dorpelingen begonnen u te slaan en discussieerden onderling wat er met u moest gebeuren. U was immers op meerdere momenten gewaarschuwd door de dorpelingen, maar het was moeilijk voor u om met uw lesbische seksuele relaties te stoppen. U werd in een politiewagen gezet en naar het politiekantoor in Mpenja gebracht. De vader van Olivia was meegekomen naar het politiekantoor. Hij verklaarde dat u zijn dochter had blootgesteld aan de lesbische daad. U werd voor verhoor bij een agent geroepen, maar u zweeg. U werd geslagen en mishandeld, maar u bleef zwijgen. U werd in een kamer opgesloten en door agenten verkracht. U bleef 3,5 maanden opgesloten. Op 7 oktober 2008 kwamen uw ouders langs in het politiekantoor. U was een schande voor de familie en uw vader had uw naam uit het familieboek gewist. U werd de schuld gegeven voor alle ongeluk. Een andere gevangene Goretti Nyanzi had medelijden met u en ze sprak u over haar man Fred Nyanzi die haar zou vrijkopen uit de cel. U kwam uit de cel en u kon bij Goretti in Kiriri verblijven. Wat later zei de man van Goretti dat u niet langer bij hen kon logeren, omdat het gerucht ging in het dorp dat u niet langer opgesloten zat. U werd naar een andere plaats gebracht, Bulo, waar u van maart tot juni 2009 verbleef. U werd door Goretti voorgesteld aan Sarah Nakito. U werd door Sarah Nakito voorgesteld aan Rachid Kiwanuka, die uw reis organiseerde. Hij regelde uw reisdocumenten. U hebt Uganda per vliegtuig verlaten op 28 juni 2009 en op 30 juni 2009 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u problemen kende omwille van uw seksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat u verklaart sinds uw schooltijd relaties te hebben gehad met meisjes, maar u legt slechts vage verklaringen af over deze meisjes. Zo is het bevreemdend dat u niet meer kan vertellen over uw eerste lesbische relatie met Joan. Hoewel u stelt dat u heel jong was en u deed wat u gezegd werd, voegt u toe dat u van haar hield (zie gehoor CGVS, p.6). Het is dan ook opmerkelijk dat u haar ouders niet blijkt te kennen, noch te weten of ze broers of zussen had (zie gehoor CGVS, p.6). Ook blijkt u slechts de namen te kunnen noemen van uw daaropvolgende lesbische relaties, zonder dat u in staat bent meer gegevens over deze personen of de relatie zelf te geven. U verklaart in de secundaire school een relatie te hebben gehad met Irene Nanteza (zie gehoor CGVS, p.7), maar ook haar ouders of broers of zussen zijn u onbekend (zie gehoor CGVS, p.8). U blijkt niet te weten wie haar vroegere vriendinnen waren, noch te weten hoe zij ontdekte dat ze lesbische was (zie gehoor CGVS, p.8). Het is weinig aannemelijk dat u met Irene er niet over sprak. U verklaart dat u later een winkel opende en enkele vriendinnen had tijdens die periode (zie gehoor CGVS, p.10). U blijkt hun namen niet te kunnen herinneren, maar bij herhaling van de vraag geeft u toch vier namen en stelt u dat Olivia Kasoma de belangrijkste was voor u (zie gehoor CGVS, p.10). Het is opmerkelijk dat u zich de namen van uw klanten, die tevens de vriendinnen zijn met wie u seks had, niet meer zou herinneren. Algemeen is het weinig aannemelijk dat u zich niet meer gegevens zou kunnen herinneren over uw lesbische partners.

Daarbij dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen over uw beleving van uw lesbische geaardheid. Zo is het op z'n minst opmerkelijk dat u geen plan zou hebben gehad in het geval u en uw vriendin zouden worden betrappt. Zo haalt u het incident aan dat u op school afspraak met Irene, ofwel in de klas ofwel in de slaapzaal en jullie bijna betrappt waren, maar u voegt toe dat u geen plan had in het geval jullie zouden gezien worden en dat u er nooit bij stilstond dat u zou betrappt kunnen worden (zie gehoor CGVS, p.8). Hierbij is het opmerkelijk dat u zich niet meer zou herinneren door wie u bijna betrappt werd (zie gehoor CGVS, p.8), gezien u het wel onthouden heeft als een gebeurtenis tijdens jullie relatie. Verder is het weinig aannemelijk dat u uw lesbische geaardheid beleefde zonder zich vragen te stellen of enige voorzorgsmaatregelen te nemen in het geval jullie relatie bekend zou raken. Wanneer u wordt gewezen op het feit dat u betrappt kon worden, antwoordt u dat jullie er nooit over dachten, omdat jullie dachten een goede timing te hebben (zie gehoor CGVS, p.8), wat niet overtuigt.

Verder lijken uw gebrek aan ongerustheid en het gemak waarmee u lesbische relaties gehad lijkt te hebben in een maatschappij die sterk gekant is tegen homoseksualiteit weinig waarschijnlijk. Zo haalt u aan verschillende flirts te hebben gehad in Mpanga en later enkele vriendinnen te hebben gehad in uw winkel in Kirasi (zie gehoor CGVS, p.9 en p.10). Het is bevreemdend dat u met deze meisjes zou hebben afgesproken in uw winkel zelf en er met hen seks zou hebben gehad, hoewel u verklaart dat deze meisjes zelf niet lesbisch waren (zie gehoor CGVS, p.10). Wanneer gevraagd wordt hoe u deze meisjes dan kon vertrouwen, antwoordt u kortweg 'dat u er niet aan dacht' (zie gehoor CGVS, p.10). Deze bewering komt weinig overtuigend en doorleefd over, gezien de Ugandese context. Wanneer u hierop wordt gewezen en er verwijzing wordt gemaakt naar de artikels die u aanbrengt, stelt u dat het moeilijk is om ermee te stoppen, hoewel u wist dat het verboden is. Uw verklaring dat u geen relatie had met een lesbisch meisje, omdat u geen meisje in het dorp kende dat lesbisch was (zie gehoor CGVS, p.10), is merkwaardig gezien u wel stelt dat Olivia lesbisch was, in Kirasi woonde en u met haar een relatie ontwikkelde (zie gehoor CGVS, p.11).

In een homofob land waar homoseksuelen het risico lopen op lange gevangenisstraffen, is het bovendien weinig geloofwaardig dat u en Olivia seks zouden hebben in de winkel. Zo verklaart u dat als u in de winkel bezig was, jullie het snel in de winkel deden (zie gehoor CGVS, p.11). Dit is des te merkwaardiger gezien u zelf verklaart dat u meerdere keren door de dorpingen werd gewaarschuwd en door hen werd aangesproken dat u lesbische was (zie gehoor CGVS, p.12 en p.13). Het is ongeloofwaardig dat u beweert dat ze u niets konden doen omdat er geen bewijs was. U verklaart dat u het ontkende, waardoor u geen reden zag tot ongerustheid (zie gehoor CGVS, p.13).

Daarenboven is het weinig aannemelijk dat jullie de liefde zouden beginnen te bedrijven in Olivia's kamer, zonder dat u de deur op slot deed (zie gehoor CGVS, p.12). Het betreft immers een plaats waar jullie gemakkelijk verrast konden worden. Het is in dit geval moeilijk om te geloven dat dit de houding is van iemand die voor zijn veiligheid of zijn leven vreest en reeds voordien problemen zou gekend hebben omwille van haar seksuele geaardheid. Uw verklaring dat jullie er niet aan dachten wat jullie zouden doen als jullie betrappt zouden worden en dat jullie wisten dat niemand zou komen, komt gemakkelijk en weinig overtuigend over gezien uw eerdere verklaarde problemen. U verklaart dat u door Olivia's vader werd aangepakt, door de dorpingen werd geslagen en aan een agent werd overgelaten (zie gehoor CGVS, p.12). Hierbij is het weinig aannemelijk dat men zich enkel op u richtte en dat u Olivia achter liet in het huis. Uw verklaring, dat de dorpingen niet wisten waar Olivia was en ze niet in haar geïnteresseerd waren, houdt geen steek. Het is ongeloofwaardig dat ze u beschuldigen van lesbisch te zijn, maar uw lesbische partner – met wie u betrappt werd – ongemoeid zouden laten.

Overigens is het verwonderlijk dat u die een relatie heeft gehad met een andere persoon totaal geen interesse meer heeft voor haar zodra u was vrijgekomen of zodra u in België aankwam. U verklaart geen nieuws te hebben van Olivia (zie gehoor CGVS, p.15). U stelt dat Olivia van u hield, maar dat ze bang was om naar de cel te komen. U blijkt tijdens uw periode voor uw vertrek uit Uganda niet te hebben geprobeerd om te weten te komen wat er met Olivia is gebeurd. U verklaart geen middelen te hebben en niemand te laten weten waar u was (zie gehoor CGVS, p.16). Ook na uw aankomst in België verklaart u geen contact te hebben met Uganda (zie gehoor CGVS, p.4). Nochtans mag van u verwacht worden dat u, in uw vermeende situatie, op welke wijze dan ook, zou getracht hebben contact op te nemen met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw problemen geëvolueerd zijn. Het feit dat u naliert dit te doen, relativeert de ernst van de door u aangehaalde problemen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u duidelijk geen haast had om uw land van herkomst te verlaten. U verklaart dat u op 6 september 2008 gearresteerd werd en u ongeveer drie en halve maanden opgesloten zat. Na uw opsluiting verbleef u begin 2009 in Kiriri en daarna in Bulu. U verklaart Uganda pas te hebben verlaten op 28 juni 2009. Het feit dat u al die maanden gewacht hebt om uw land van herkomst te verlaten vormt op zich een belangrijke aanwijzing voor het feit dat uw ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève in grote mate kan worden gerelativeerd.

Bovendien is het opmerkelijk dat, wanneer u gevraagd wordt naar alternatieve verblijfsmogelijkheden binnen Uganda, u vooral refereert naar het feit dat u niemand kent in andere gebieden en naar de moeilijkheden om een nieuw leven op te starten (zie gehoor CGVS, p. 15, 17) maar niet meteen aanhaalt dat u ook elders in uw land van herkomst problemen zou ondervinden omwille van uw lesbische geaardheid. Het feit dat dit blijkbaar niet meteen in u opkomt, tast verder de ernst en geloofwaardigheid van uw verklaringen over (uw problemen met) uw seksuele geaardheid aan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar

uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Het medische attest van Dr Christianne Reijnierse dd.10.7.2009 stelt dat u meerdere littekens vertoont op uw lichaam, maar vermeldt niet de omstandigheden waarin u deze littekens opliep. De brief van Bart Hermans, AHHA- projectleider dd.16.11.2009 stelt dat u op gesprek bent geweest in het kader van de Aangepaste Hulpverlening voor Holebi-Asielzoekers (AHHA) en dat hij uw verhaal bijzonder geloofwaardig vond, zonder dat dit wordt beargumenteerd, waardoor dit document geen afbreuk doet aan bovenstaande motivering. De internetartikels over homoseksualiteit en de wetgeving errond in Uganda betreffen algemene informatie en brengen geen bewijs aan van de door u ingeroepen problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een eerste en tweede middel op de schending van "het motiveringsbeginsel", "de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandeling" en "machtsafwending".

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Wanneer machtsafwending wordt aangevoerd dienen daartoe voldoende ernstige welbepaalde en overeenstemmende vermoedens te worden aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Opdat daarenboven van machtsafwending sprake kan zijn, moet het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest. Dit wordt geenszins aangetoond (RvS 5 juli 2007, nr. 173.195). Dit onderdeel van het middel is, in zoverre al ontvankelijk, ongegrond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster roept de schending in van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legde tegenstrijdige verklaringen af betreffende het bezit van een identiteitskaart. Immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoekster enkel een geboorteakte en schoolcertificaten te hebben die achtergelaten waren bij haar moeder, terwijl ze tijdens het CGVS-verhoor verklaarde dat zowel haar geboorteakte en schoolcertificaten als haar identiteitskaart bij haar ouders in Oeganda zijn (zie

gehoorverslag CGVS, p.5). Ter terechtzitting verklaart verzoekster dat haar documenten in haar winkel lagen die afgebrand is. Hoe verzoekster daarna bij haar vertrek zonder identiteitsbewijs haar bankverrichtingen kon doen om onder meer haar reis naar Europa te betalen, kon ze ter terechtzitting niet nader toelichten. Verzoeksters verklaringen over haar identiteitsdocumenten zijn ongeloofwaardig nu ze onverzoenbaar zijn. Aldus faalt ze in haar medewerkingplicht wat haar gehele geloofwaardigheid en de waarachtigheid van haar asielrelaas ondermijnt nu ze verklaringen aflegt onder een identiteit die niet wordt aangetoond.

3.2.1. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte controles als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover zij verklaart deze controles te hebben kunnen omzeilen dient zij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Verzoeksters onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van de voorgehouden reiswijze zodat zij niet aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben. Ze kent de identiteitsgegevens niet die vermeld werden op het valse paspoort noch welke foto er in werd gehecht (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Voorgaande vaststellingen ondermijnen verder haar geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid een paspoort voor te leggen.

3.3. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift *“In hoofde van verzoekster bestaat er aldus wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, omdat zij tot een welbepaalde sociale groep behoort die NIET wordt geduld in Oeganda, waardoor zij daadwerkelijk de bescherming van de Oegandese overheid NIET kan inroepen, precies omwille van het feit dat de Oegandese overheid de bevolking zelfs aanmoedigt om mensen van homoseksuele of lesbische geaardheid uit de maatschappij te stoten.”*

3.3.1. Verzoeksters asielrelaas is een aaneenschakeling van boute beweringen over opeenvolgende seksuele relaties met vrouwen, al dan niet op publieke plaatsen zoals in de klas of de slaapzaal van de school, in haar winkel en flirts onder het oog van de gemeenschap. Waar verzoekster stelt dat zij en haar vriendin *“steeds voorzichtig”* waren, stelt de Raad vast dat verzoekster en haar vriendin meermaals en zonder op een mogelijke betrapping te anticiperen in het schoolgebouw afspraken, wat een openbare plaats is waar betrapping door leerkrachten, dan wel leerlingen bijna niet uit te sluiten valt.

3.3.2. Verzoekster toont evenmin een band aan met deze vrouwen, noch toont ze aan dat ze naast de beweerde seksuele handelingen ooit een vaste relatie aanging met een van deze vrouwen. In tegendeel, verzoekster weet niet wanneer ze een eerste seksuele daad stelde. Ze kent de familie niet van deze eerste seksuele partner Joan op wie ze verliefd was en met wie ze een langere tijd zou omgegaan hebben, noch van Irene, niettegenstaande het schoolgenootjes waren en dus uit de directe omgeving kwamen. Dit wijst geenszins op enige hechte band met deze meisjes zodat verzoekster haar ervaringen niet kadert binnen een hechte relatie. Volgens verzoekster kon ze *“wel degelijk meer informatie verschaffen over de verschillende relaties, doch in het tijdsbestek van het interview zag verzoekster er het nut niet van in om elke seksuele relatie die zij heeft gehad tot in detail te bespreken. Verzoekster kan en kon wel degelijk meer informatie verschaffen”* terwijl uit het CGVS-verhoor slechts kan worden vastgesteld dat verzoekster meermaals het antwoord op een vraag schuldig moest blijven en bovendien vaag en evasief was over haar verschillende relaties.

3.3.3. Verzoekster toont dan ook geen lesbische relatie aan en blijft bij enkele losse beweringen over seks met meisjes, haar werkgeefster en haar latere vrouwelijke klanten van haar winkel. Verzoekster blijkt niet te weten hoeveel sekspartners ze heeft gehad en kan bij doorvragen enkel vier namen opnoemen maar geen nadere gegevens, tenzij dat deze vrouwen zelf niet lesbisch waren en ze hen betaalde met geschenken. Dergelijke verklaringen komen dan ook bijzonder lichtzinnig voor te meer nu de bestreden beslissing terecht stelt dat ze niet gekaderd kunnen worden binnen de extreem homofobe Oegandese samenleving. Haar beweringen over de nodige voorzorgsmaatregelen die ze wel zou genomen hebben om een betrapping te vermijden kunnen evenmin overtuigen nu deze eerder op kleine feitelijke algemeenheden berusten *“Verzoekster en Olivia dachten dat zij alleen in huis waren. Zij hoeven toch geen kamerdeuren te sluiten als zij alleen zijn?”* of wat haar veelvuldige afspraakjes met lokale meisjes in haar winkel betreft, dat ze haar winkel kon sluiten *“op de momenten dat zij dit wilde”* en ze in een aparte kamer achterin de winkel betrekkingen hadden. Zoals hoger gesteld toont verzoekster geen

enkele lesbische relatie aan wat verder blijkt uit haar totale desinteresse over het lot van Olivia na de beweerde betrapting. Verzoeksters toelichting dat ze *“heeft geen contact met Olivia durven opnemen”* kan niet overtuigen nu verzoekster nog enige tijd in Oeganda heeft verbleven na hun betrapting en aldus de mogelijkheid had om nieuws te vernemen over deze vrouw en daarbij de feitelijke gevolgen bijzonder zwaar kunnen oplopen en ongetwijfeld de pers halen. Dat verzoekster zelfs de moeite niet nam om een mensenrechtenorganisatie te benaderen ondergraaft verder elke emotionele band met Olivia en/of wijst op het verzonnen karakter van de beweerde feiten.

3.3.4. Uit verzoeksters beweringen kan aldus slechts een ondoordacht en roekeloos gedrag blijken dat niet kan overtuigen nu het klemmt met verzoeksters bewering sinds haar tienerjaren homoseksuele contacten te hebben met meerdere vrouwen, er een lesbische vrouw in haar omgeving zou gewoond hebben en ze hoe dan ook redelijkerwijze over de jaren moet gehoord hebben van de mogelijke risico's die de openlijke lesbische seks kan meebrengen. Aldus kan de bewering uit het verzoekschrift *“Pas vanaf het moment dat zij op heterdaad betrapt werd kon verzoekster ondervinden wat de concrete maatschappelijke gevolgen van haar lesbische geaardheid waren. Na de betrapting werd haar winkel verwoest, zij werd gevangen gezet, gefolterd en verkracht”* niet overtuigen te meer nu dit strijdig is met verzoeksters bewering dat ze voordien meerdere malen werd gewaarschuwd door de dorpeelingen, maar ze de waarschuwingen naast zich neerlegde omdat *“het was moeilijk om te stoppen”* (zie gehoorverslag CGVS, p.12).

3.3.5. Aangezien verzoekster niet aantoonde lesbisch te zijn, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan haar vervolging hiervoor. Daargelaten de niet doorleefde wijze waarop verzoekster ernstige feiten aanbrengt over haar gevangenneming, klemmt dit te meer nu de bestreden beslissing terecht stelt dat *“u duidelijk geen haast had om uw land van herkomst te verlaten. U verklaart dat u op 6 september 2008 gearresteerd werd en u ongeveer drie en halve maanden opgesloten zat. Na uw opsluiting verbleef u begin 2009 in Kiriri en daarna in Bulu. U verklaart Uganda pas te hebben verlaten op 28 juni 2009. Het feit dat u al die maanden gewacht hebt om uw land van herkomst te verlaten vormt op zich een belangrijke aanwijzing voor het feit dat uw ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève in grote mate kan worden gerelativeerd.”* Verzoekster daarentegen meent dat *“verzoekster al die maanden ondergedoken leefde bij mensen die haar slechts voor een beperkte tijd wilden opvangen”*. Het is weinig geloofwaardig dat een Oegandese familie een ontsnapte (lesbische) gedetineerde zelf opvangt nadat ze haar vrijkocht. Eveneens is het vreemd dat verzoeksters celgenote die samen met verzoekster uit de gevangenis ontsnapte, door terug thuis te gaan wonen het risico zou lopen opnieuw opgepakt te worden alsook verzoekster door bij haar celgenote in te trekken. Verzoeksters beweringen komen aldus oppervlakkig en louter verzonnen voor te meer nu uit het gehoor blijkt dat verzoekster de gebeurtenissen geenszins invoegt in het dorpsleven waar ze vrouwen tegen geschenken zou gebruikt hebben, noch blijkt te beseffen dat voorzorgsmaatregelen naast een praktische noodzaak, haar levenswijze, haar sociale en economische positie wijzigen en ook gevoelsmatige consequenties meebrengen. Dit blijkt niet uit het gehoor noch uit het verzoekschrift. Ten slotte komt verzoeksters bewering ter terechtzitting dat haar dorpswinkel ook economisch goede zaken deed zodat ze voldoende spaarcenten had om naast haar economische activiteiten haar (illegale) reis naar Europa te bekostigen, ongeloofwaardig voor in het licht van haar beweerde lesbische reputatie in het dorp.

3.3.6. Verzoekster legde verschillende documenten voor en stelt in haar verzoekschrift *“Het grieft verzoekster ten zeerste dat de Commissaris-generaal resoluut weigert om de voorliggende stavingsstukken te aanvaarden als concreet bewijs van de problemen die verzoekster omwille van haar seksuele geaardheid heeft gekend in Oeganda.”*

3.3.7. De algemene verwijzingen naar de Oegandese wetgeving inzake homoseksualiteit en de voorgelegde internetartikelen volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke nu haar lesbische geaardheid niet is aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.3.8. Wat verzoeksters verwijzingen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtcollege is waarvan de uitspraken geen precedentwaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942).

3.3.9. De brief van B. H. is louter gebaseerd op verzoeksters verklaringen en maakt aldus een gesolliciteerde indruk. Tot slot is het voorgelegde medische attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

3.3.10. De voorgelegde documenten zijn aldus geenszins een bewijs van verzoekers lesbische geaardheid, noch van haar relaties, noch van haar ingeroepen vrees voor vervolging ten gevolge van haar arrestatie.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster stelt in een eerste en tweede middel dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt. Verzoekster meent dat zij *“riskeert wel degelijk het slachtoffer te worden van folteringen of onmenselijke of vernederende handelingen of bestraffingen in haar land van herkomst, zoals dit omschreven staat in artikel 48/4, §2,b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980”*.

4.2. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekster. Deze dient ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekster en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Dit is in casu niet het geval.

4.3. Verzoekster gaat er tevens aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK